REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6618/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužiteljice Stele Bošnjak iz Dugog Sela, Kozinščak, Tome Košćeca 8, OIB: 47308598173, zastupane po punomoćnici Ana-Mariji Leško Blažić, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika OTP banka d.d. iz Splita, Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Miroslavu Plašćaru, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Žurić i Partneri d.o.o. iz Zagreba na temelju generalne punomoći broj Su-2307/18, radi isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 23. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnice tužiteljice odvjetnice Ana-Marije Leško Blažić i punomoćnice tuženika odvjetnice Anamarije Jukić, dana 29. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 14005/06 od 16. veljače 2006. sklopljenog između HVB Splitske banke d.d., prednika tuženika OTP banke d.d., kao kreditora i tužiteljice Stele Bošnjak, kao korisnice kredita, koja glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva 3,00 % (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita - minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.".

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužiteljici iznos od 292,24 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 21. veljače 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi utvrđenoj u čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. pa do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužiteljici troškove parničnog postupka u iznosu od 244,05 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 29. listopada 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je 17. listopada 2025. podnijela tužbu protiv tuženika u kojoj je navela da je 16. veljače 2006., kao korisnica kredita, zaključila s prednikom tuženika HVB Splitskom bankom d.d., Ugovor o kreditu broj 14005/06. Nadalje je navela da joj je na temelju navedenog Ugovora tuženik stavio na raspolaganje iznos od 16.050,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti obračunato po kupovnom tečaju tuženika na dan korištenja kredita. Isto tako tužiteljica je navela i da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja je na dan sklapanja Ugovora o kreditu iznosila 6,99 % godišnje, s obvezom otplate kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan dospijeća. Još je navela da je u odredbi čl. 5. Ugovora navedeno: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva 3,00 % (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita – minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.". Tužiteljica je, također, navela da joj je na temelju citirane odredbe tuženik 20. veljače 2006. naplatio naknadu za obradu zahtjeva u iznosu od 481,50 CHF u kunskoj protuvrijednosti, odnosno iznos od 2.201,85 kn (prema tečaju za CHF 4,572900) što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 292,24 EUR. Tužiteljica smatra da je za provedbu testa nepoštenosti bitna okolnost da je tuženik, osim ništetne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi u Ugovoru koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna i čime je povrijedio interes i prava tužiteljice, kao i okolnost što je jedan tečaj primijenio kod isplate kredita, a drugi kod vraćanja istog (obračuna anuiteta) od strane tužiteljice. Tužiteljica je istaknula i da je Ugovor sklopljen na unaprijed formuliranim standardnim obrascima na čiji sadržaj tužiteljica nije mogla utjecati, a u kojima je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva o kojoj ugovornoj odredbi tužiteljica nije mogla pojedinačno pregovarati. Dodala je da tuženik prije sklapanja i u vrijeme sklapanja Ugovora s tužiteljicom nije pojedinačno pregovarao niti je Ugovoru potvrdio precizne i jasne parametre na temelju kojih je tuženik utvrdio i obračunao naplaćenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Povrh toga je navela da joj tuženik nije prezentirao koje će troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužiteljica morala naknaditi, niti joj je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos naknade za obradu kreditnog zahtjeva bio u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Tužiteljica smatra da je predmetna ugovorna odredba koje se odnosi na naknadu za obradu kredita nepoštena jer je protivna prisilnim propisima i to Zakonu o zaštiti potrošača i Zakonu o obveznim odnosima te smatra da su time ispunjeni uvjeti ništetnosti navedene odredbe Ugovora. Osim toga tužiteljica je navela da je posljedica tako utvrđene ništetnosti dužnost tuženika da vrati tužiteljici sve što je primio temeljem ništetne odredbe Ugovora sa zateznim kamatama od dana stjecanja. Tužiteljica isto tako navela da joj je odredba čl. 5. Ugovora bila teško razumljiva jer nije bila upoznata

s parametrima koji utječu na visinu naknade niti od čega se ista zapravo sastoji, te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već da joj je tuženik kao jača ugovorna strana u unaprijed sastavljenom (tipskom) Ugovoru istu nametnuo, slijedom čega je odredba Ugovora kojom je ugovorena obveza tužiteljice na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva (čl. 5.) nepoštena, pa time i ništetna. Tužiteljica je, također, navela da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužiteljice naplatiti nikakvu naknadu za obradu kredita, a što znači da je tuženik u Ugovor o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima. Stoga tužiteljica smatra da je tuženik povrijedio njezine interese i prava kao potrošača, jer je u Ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koje uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, a što za posljedicu ima to da je tuženik nepošteni stjecatelj i odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužiteljici kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja.

2. Stoga je tužiteljica tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 14005/06 od 16. veljače 2006., sklopljenog između prednika tuženika HVB Splitske banke d.d., kao kreditora i tužiteljice, kao korisnice kredita, koja glasi: "Naknada za obradu kreditnog zahtjeva 3,00 % (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita - minimalno 200,00 kn, a naplaćuje se jednokratno odmah po potpisu Ugovora.", te da se naloži tuženiku da tužiteljici isplati iznos od 292,24 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 21. veljače 2006. pa do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja do isplate.

3. U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da je nesporno da je tužiteljica s prednikom tuženika sklopila Ugovor o kreditu broj 14005/06, dok je sporno jesu li u konkretnom slučaju pojedine odredbe Ugovora nepoštene, a time i ništetne. Tuženik je, prije svega, naveo da je tužiteljica u tužbi suviše visoko naznačila vrijednost predmeta spora. Isto tako je naveo da, unatoč tome što spori osnovu tužbenog zahtjeva, ne spori činjenični supstrat koji tužiteljica iznosi u odnosu na plaćanje predmetne naknade, te pregovora oko plaćanja iste. Tuženik je pored navedenog istaknuo da je potraživanje tužiteljice u zastari. Povrh toga tuženik je naveo da odredba o ulaznoj naknadi propisuje jasan i nedvosmislen iznos naknade koji se ima naplatiti od korisnika kredita za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, odnosno da je ulazna naknada izražena u točno naznačenom postotku od 3,00 % na iznos kredita te stoga tuženik smatra da isto čini tu odredbu lako uočljivom i razumljivom. Nadalje je naveo da je odredbom čl. 5. Ugovora jasno propisano da se tužiteljica tuženiku obvezuje platiti naknadu za obradu kredita pri čemu je iznos te naknade jasno i razumljivo izražen u postotku od 3,00% od iznosa kredita. Smatra da je već je samim pregledom Ugovora moguće zaključiti da su ispunjene dvije pretpostavke – jasna i lako uočljiva odredba. Osim toga je naveo i da je predmetna odredba jasno koncipirana te unesena u Ugovor na lako uočljivom mjestu, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnotu Ugovora. Tuženik je još naveo da se o naknadi za obradu kredita moglo pregovarati, s obzirom na to da je tužiteljica u svakom trenutku bila slobodna odabrati neki drugi model kredita od onih koji su u to vrijeme bili dostupni na tržištu. Osim toga smatra da je predmetna odredba jasna i uočljiva jer je sastavni dio Ugovora i u njemu je izričito navedena. Tuženik je pojasnio i da je postojanje i naplaćivanje naknade za obradu kredita u vrijeme sklapanja Ugovora bilo uvriježeno u praksi banaka te je naveo i da je tužiteljica u svakom trenutku bila slobodna pregovarati s tuženikom oko plaćanje spomenute

naknade. Tuženik je, također, naveo da je svaki ugovor o potrošačkom kreditu što ga sklapa s potrošačem prilagođen potrošaču s kojim se ugovor sklapa, pa da se tako ugovori o kreditu između više potrošača razlikuju u bitnim sastojcima ugovora kao što su kamatna stopa, iznos glavnice i vrijeme otplate. Istaknuo je i da je tužiteljicu u cijelosti informirao o njezinoj obvezi na plaćanje naknade za obradu kredita, te je osporio tvrdnje tužiteljice da je tuženik koristio nepoštenu poslovnu praksu s obzirom na to da nema nikakvog zakonskog uporišta u tada primjenjivim propisima, a niti uporišta u sudskoj praksi, da je nedopuštena ugovorna odredba prema kojoj tuženik ima pravo na naknadu za obradu ugovora o kredit. Dodao je da ista naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i stvarno nastalim troškovima prilikom obrade kredita jer su prilikom obrade službenici banke dužni provesti niz radnji prije izdavanja kredita kao što su analiza prikupljene dokumentacije, prikupljanje dodatne dokumentacije, ocjena prihoda i rashoda klijenta, ocjena kreditne sposobnosti, ocjena vjerojatnosti vraćanja kredita, te proces odobrenja ili odbijanja kreditnog zahtjeva. Stoga tuženik smatra da se ne radi o odredbi koja izaziva neravnotežu u pravima i obvezama između stranaka. Konačno, tuženik je naveo da samu visinu tužbenog zahtjeva tuženik ne osporava. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužiteljice uz naknadu troškova parničnog postupka tuženiku.

4. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u izvadak iz sudskog registra za tuženika (str. 8-27 spisa), izvadak iz sudskog registra za društvo Splitska banka d.d. (str. 28-72 spisa), presliku Ugovora o kreditu broj 14005/06 od 16. veljače 2006. (str. 73-74 spisa), presliku izračuna EKS-a i otplatni plan (str. 75-77 spisa), presliku izlista računa za plaćanje kredita od 25. svibnja 2025. (str. 78-79 spisa), presliku dopisa tuženika od 3. lipnja 2025. (str. 80 spisa), preslike e-maila tuženika od 4. rujna 2025. (str. 81 spisa), preslike dopisa punomoćnice tužiteljice (str. 82 spisa), saslušana je tužiteljica (str. 156 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

5. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 23. listopada 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave na temelju stanja spisa.

6. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužiteljice nalazi osnovanim.

7. Prije svega valja reći da među strankama nije sporno, a i utvrđeno je uvidom u presliku izvadaka iz sudskog registra za tuženika (str. 8-27 spisa) i društvo Splitska banka d.d. (str. 28-72 spisa), da je tuženiku pripojeno društvo Splitska banka d.d. (ranije tvrtke HVB Splitska banka d.d.) na temelju Ugovora o pripajanju od 13. lipnja 2018. i Aneksa Ugovora o pripajanju od 10. listopada 2018.

8. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 14005/06 od 16. veljače 2006. (str. 73-74 spisa; dalje: Ugovor o kreditu):
- da je tužiteljica, kao korisnica kredita, isti Ugovor o kreditu sklopila s prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d., kao kreditorom, te da je prednik tuženika tim Ugovorom odobrio tužiteljici nenamjenski kredit u iznosu od 16.050,00 CHF u kunskoj

protuvrijednosti po kupovnom tečaju kreditora na dan korištenja (čl. 1. t. 1. i čl. 2. Ugovora o kreditu)
- da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa koja je na dan zaključenja Ugovora iznosila 6,99 % godišnje
- da je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva 3,00 % (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita - minimalno 200,00 kn, a koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu Ugovora (čl. 5. Ugovora o kreditu)
- da je ugovorena otplata kredita u 84 mjesečna anuiteta, te da se isti plaćaju u kunskoj protuvrijednosti po prodajnom tečaju za valutu Ugovora prema tečajnoj listi kreditora na dan dospijeća (čl. 10. Ugovora o kreditu)
- da je ugovoreno da korisnik kredita može otplatiti kredit jednokratno i prije ugovorenog roka, s tim da je dužan podnijeti pismeni zahtjev i platiti naknadu u iznosu od određenom aktom kreditora (čl. 11. Ugovora o kreditu).

9. Na ročištu održanom 23. listopada 2026. tuženik je učinio nespornom da je tužiteljica tuženiku s osnove naknade za obradu kreditnog zahtjeva na temelju predmetnog Ugovora o kreditu platila 20. veljače 2006. iznos od 292,24 EUR, a isto proizlazi i iz e-maila tuženika punomoćnici tužiteljice od 4. rujna 2025. (str. 81 spisa). Na istom ročištu tuženik je učinio nespornim i da je tužiteljica prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva imala svojstvo potrošača.

10. Saslušana u svrhu dokazivanja tužiteljica je u bitnom navela da je s prednikom tuženika HVB Splitska banka d.d. 2006. zaključila predmetni Ugovor o kreditu, te da je kredit podigla kao nenamjenski i iskoristila ga je za uređenje stana u svrhu stanovanja. Kredit je podigla uz valutnu klauzulu CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu iz razloga što su se tada takvi krediti nudili i što joj je isti bio potreban te ona u tom trenutku nije smatrala da se radi o nesigurnom kreditu. Banka joj je takav Ugovor o kreditu ponudila i ona je isti prihvatila. Prilikom zaključivanja Ugovora joj nisu pojašnjavane pojedine odredbe Ugovora već joj je Ugovor dan da ga pročita i ona ga je pročitala te ga je razumjela onoliko koliko je kao nestručna osoba u tom trenutku mogla. U banci je zaposlenik nije upozorio na mogućnost rasta tečaja CHF, niti joj je pojasnio od čega ovisi promjena kamatne stope. Prilikom čitanja Ugovora je uočila da mora platiti naknadu za obradu kredita i mislila je da je to uvjet da bi joj kredit bio odobren te je istu platila i to na način da joj je za istu manje isplaćen kredit, odnosno naplaćena je iz sredstava kredita. Zaposlenik tuženika joj nije objasnio koji se točno troškovi kredita podmiruju navedenom naknadom, niti joj je objasnio zašto je naknada ugovorena u iznosu od 3%. Pretpostavlja da joj kredit ne bi bio odobren da nije platila tu naknadu. Ugovor je sastavila banka te je ona isti dobila na potpis i nije bila u mogućnosti utjecati na bilo koju odredbu Ugovora. Ne sjeća se je li Ugovor ovjerila kod javnog bilježnika, ali pretpostavlja da jest, a ne sjeća se da bi joj javni bilježnik bilo što objašnjavao o ulaznoj naknadi.

11. Sud je u bitnom, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužiteljice, u dijelu u kojem je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

12. Nadalje, valja reći da je iz iskaza tužiteljice utvrđeno da je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjev ista imala svojstvo potrošača u smislu odredbe čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZZP). Naime, tužiteljica je iskazala da je kredit podigla za uređenje stana u svrhu stanovanja, dok je tuženik učinio nespornim da je

tužiteljica prilikom zaključivanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva imala svojstvo potrošača.

13. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZZP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Nadalje, u odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.; dalje: ZOO) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st. 1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

14. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva 3,00 % (slovima: triposto) od iznosa odobrenog kredita - minimalno 200,00 kn, te ista predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredaba čl. 87. st. 1. ZZP-a i čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. Naime, iz iskaza tužiteljice je utvrđeno da joj zaposlenik tuženika nije objasnio koji točno troškovi kredita podmiruju navedenom naknadom, niti joj je objasnio zašto je naknada ugovorena u iznosu od 3%. Stoga je utvrđeno da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužiteljica kao potrošač stavljena u neravnopravan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba čl. 5. Ugovora o kreditu u navedenom dijelu visinu naknade za obradu kreditnog zahtjeva čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se ista naknada odnosi, odnosno bez informacija o načinu određivanja te naknade, te stoga ista uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužiteljici je prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade, te joj objasniti na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način joj kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Naime, po ocjeni ovog suda tužiteljica je u okviru njezinih sposobnosti i potreba, primijenila svu dužnu pažnju koja se od nje i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o spornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužiteljici ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj je tužiteljici, uz

obvezu otplata mjesečnih anuiteta, nametnuta još jedna materijalna obveza, a da za to ista nije bio informirana na transparentan i potpuni način, te bez koje joj kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer u istoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Slijedom iznesenoga, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer je s jedne strane naplaćena naknada bez točnog pojašnjenja na što se ista konkretno odnosi, a s druge strane je zbog istog tužiteljici, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom manjeg značaja.

15. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužiteljice kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o spornoj odredbi, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvaćanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužiteljica kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bila ograničena uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužiteljica kao potrošač nije imala objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, niti oko prihvaćanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost sporne odredbe, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužiteljica nije bila informirana o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetne naknade, te da joj bez takve ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužiteljica nije imala saznanja o krajnjoj svrsi takve naknade.

16. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da je ništetna predmetna ugovorna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu kojom se tužiteljica, kao korisnica kredita, obvezala tuženiku platiti naknadu za obradu krednog zahtjeva, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

17. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome

suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

18. Tuženik je u konkretnom slučaju na temelju predmetne ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu naplaćivanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazne naknade), te je stoga u obvezi platiti tužiteljici iznos naknade koju je naplatio uslijed primjene ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

19. Kako je tuženik učinio nespornim, a isto proizlazi i iz e-maila tuženika od 4. rujna 2025. (str. 81 spisa), da mu je tužiteljica s osnove naknade za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazne naknade) 20. veljače 2006. platila iznos od 292,24 EUR, tako je tuženiku, slijedom navedenog, naloženo isplatiti tužiteljici navedeni iznos. Na tako dosuđeni iznos tužiteljici su na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a dosuđene zakonske zatezne kamate tekuće od sljedećeg dana nakon dana plaćanja, dakle, od 21. veljače 2006. do isplate, a imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan jer proizlazi da je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te da ga je tužiteljici predložio s unaprijed pripremljenim sadržajem. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. je određena sukladno Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/2004.), a nakon toga sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u t. II. izreke ove presude.

20. Konačno, valja reći da nije osnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika. Naime, prema pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako t. I. izreke ove presude još nije pravomoćna, tako u konkretnom slučaju za potraživanje tužiteljice nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.

21. Odluka o troškovima parničnog postupka je donesena na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 292,24 EUR utvrđenoj na ročištu održanom 23. listopada 2026. Naime, deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu/isplatu ne uzima se u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se vrijednost predmeta spora računa prema vrijednosti zahtjeva na činidbu, odnosno isplatu (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u rješenju poslovni broj Revr-774/2005-2 od 13. prosinca 2005. i rješenju poslovni broj Revr-475/2008-2 od 27. listopada 2008.). Stoga, kako je u konkretnom slučaju deklaratorni zahtjev iz t I. tužbenog zahtjeva na utvrđenje ništetnosti predmetne ugovorne odredbe, istaknut samo u svrhu utvrđivanja osnovanosti zahtjeva za povrat isplaćene naknade za obradu kredita, tako se dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na deklaratorni zahtjev ne uzima u obzir prilikom utvrđivanja vrijednosti predmeta spora, te je mjerodavna vrijednost predmeta spora u visini zahtjeva za isplatu (tako i Županijski sud u Puli-Pola u presudi poslovni broj Gž-1313/2023-2 od 27. studenoga 2023.).

22. Troškovi su, nadalje, odmjereni sukladno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.; dalje: ZSP).

23. Tako je tužiteljici dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 187,50 EUR, a isti se odnosi na trošak sastavljanja tužbe od 17. listopada 2025. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanja podneska od 19. veljače 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanja na ročištu 23. listopada 2026. u iznosu od 50,00 EUR (25 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te trošak PDV-a (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 37,50 EUR. Tužiteljici je, nadalje, priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u plaćenom iznosu od 26,55 EUR i za presudu u iznosu od 30,00 EUR. Stoga su tužiteljici dosuđeni troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 244,05 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, od presuđenja, dakle od 29. listopada 2026. do isplate, po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

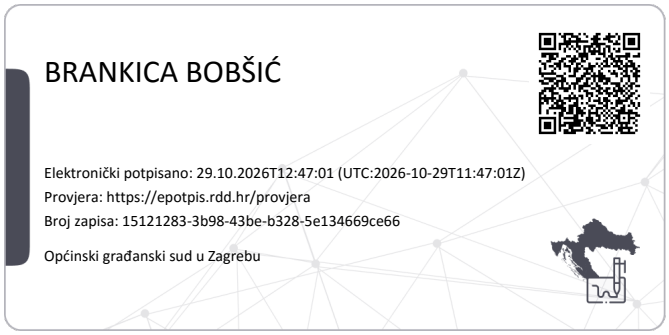
24. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. III. izreke.

Zagreb, 29. listopada 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA
1. Tužiteljic po odvj. uz rj. za plaćanje sudske pristojbe na presudu u iznosu od 30,00 EUR
2. Tuženiku po odvj.

Broj zapisa: **9-3088f-60e4d**

Kontrolni broj: **0c420-2c5e7-96b48**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.